Kauniimpi orjan elämää on kuolo hirsipuussa.

(Kaarlo Kramsu).

VIHTORI KOSOLA
12-vuotiaana

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu

Päätoimittaja: Heikki Asunta

Lapua, 24. 5. 1931. Hinta 3:— N:o 12.

HELLUNTAI

»Ja tuli yhtäkkiä taivaasta humaus niinkuin ankaran tuulispään käydessä ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat». »Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, sen mukaan kuin Henki antoi heidän puhua».

Helluntaisanoma on kristinuskon suuria mysteerioita. Kielillä puhuminen oli vain ulkonainen merkki. Itse mysteerio on Jumalan Pyhässä Hengessä, joka opetuslapsiin vuodatettiin.

Jumalan hengen vaikutuksen sinänsä me näemme jokainen ympärillämme luonnossa, nytkin taas, kun kevät on ihmeellisellä tavalla herättänyt luonnon suviset voimat. Se on Jumalan hengen vaikutusta, sen saman, josta sanottiin jo aikojen alussa: »Ja maa oli autio ja tyhjä — ja Jumalan henki liikkui vetten päällä.» Mutta kristitylle ei tämä riitä. Erikoinen aste on ihmisen hengellä täyttyminen, Pyhällä Hengellä. Kristityllä voi olla pelastava usko, ja Herran opetuslapset olivat sellaisia jo ennen helluntaita, mutta silloin vasta he pääsivät hengen täyteyteen. Ja tämä käsky: »täyttykää hengellä» — se kuuluu kaikille. Kristitty tietää Jumalan sanasta myös tien siihen. Se on rukous. Se on Jumalan äänen kuuleminen. Kautta vuosituhanten on Jumala ohjannut ihmiskuntaa tälle tielle ja ohjaa yhäkin.

*

Ransk. valistusfilosofi Voltaire julisti: „Sadan vuoden kuluttua on Raamattu unohdettu kirja". Tämä julistus joutui häpeään. Se oli Jumalan hengen vastainen julistus.

Tänäänkin kuulemme tuon julistuksen. Me näemme, miten ihminen yrittää astua Jumalan edelle.

Johanneksen ilmestys oli arvaamattoman syvällinen näky. Kristinusko oli aloittanut hyökkäyksensä ihmissieluun, ja se johti profeetan kysymään: miten maailmanhistoriallinen todellisuus suhtautuu Kristuksen hapatukseen? Ja profeetta näki tämän nykyisenkin päivän elävänä edessään. Hän näki ihmisvoimien organisoituvan ja Jumalasta erotetun ihmisen eläimellistyvän joukkojärjestyksessä. Kollektiivinen olento turmeltuu pelkäksi jättiläismäiseksi tekniikaksi, joka pyrkii alhaisimpien tarpeitten tyydyttämiseen. Ensimäisestä pedosta sanotaan ilmestyksessä: „ja sille annettiin suu puhuakseen suuria sanoja ja herjauksia — ja se avasi suunsa Jumalaa pilkkaamaan, pilkatakseen hänen nimeään ja hänen majaansa". Jo Ranskan vallankumouksessa tehtiin ensimäinen yritys. Suuressa punaisessa hiidenkattilassa, Neuvosto-Venäjällä, on tämä nimen ja majan pilkka saavuttanut huippunsa. Seurakuntien sijasta on siellä „jumalattomien yhdistyksiä", Juudas Iskariotille on pystytetty muistopatsas. Nyt palavat Espanjassa kirkot ja luostarit. Punainen vallankumous, se on tuo ilmestyskirjan kollektiivinen peto.

*

Mutta Jumalan henki vaikuttaa tänäkin päivänä, vieläpä enemmän kuin milloinkaan ennen. Ihmistä ristiinnaulitaan, ja ilman ristiinnaulitsemista ei Jumalan henki vuoda ihmiselle Pyhänä Henkenä. Yhä useampi on lankeava ristin juurelle. Eikä muuten voi ollakaan, sillä pedon hallituksen täytyy, ilmestyskirjan kirjoittajankin mukaan, tulla kirotuksi. Voltairen sana ei toteudu. Ei mikään maallinen voima voi järkyttää Pyhän Raamatun jumalallista pätevyyttä. Pyhän Hengen vuodatus on vastustamaton. Niinkuin Jeesus keskustellessaan fariseus Nikodemuksen kanssa lausui: „Teidän täytyy syntyä uudesti", niin myös koko yhteiskuntaelämän on uudestisyntyminen. Valhe ei voi kestää ikuisesti, valkeus koittaa, vaikka olisi käytävä ankariakin taisteluita. Vapahtajan koko henkinen, valvova voima, Pyhän Hengen miekka, taistelee ihmissieluissa eläimellisyyteen pyrkivän yhteiskunnan suunnatonta lumousvoimaa vastaan. Se on vahva turvamme. Luottakaamme suureen helluntaisanomaan.

—a a.

Ennen, nyt ja aina

Te petitte Kalevan heimon,
te petitte syntymämaan,
kun valkoinen armeija kutsui
ylös parhaita poikiaan.

Sen ajan ankara haava
ei ehtinyt paranemaan.
Te revitte arpea auki
näin pian uudestaan.

Te tahdotte polttaa haavan
avonaiseksi ammottamaan.
Te vierotte veljen kättä
nyt, — ehkäpä ainiaan.

Mutt' täällä ei koskaan nouse
idän terrori uudestaan.
Me vaadimme lukkojen taakse
kätyrit ryssänmaan.

Veikko Lehtonen.

Valtiovallan lapualais-vaino jatkuu

Lehtemme lakkautetaan hallinnollisella määräyksellä

Lehteämme painoon pantaessa toukokuun 19 päivänä tiedotti Suomen Yleisradio klo 21,45 punaverevän kuuluttajansa kautta Punaiselle Suomelle mieluisan uutisen: Oikeusministeriö on „katsonut", että Sinimusta on toistaiseksi lakkautetun Aktivistin suoranainen jatko, jonka takia se on estettävä ilmestymästä samoinkuin muutkin samallaiseksi Aktivistin jatkoksi aiotut julkaisut. Siinä tarkoituksessa se on kehoittanut sisäasiainministeriä ryhtymään asianmukaisiin toimenpiteisiin Sinimustan ilmestymisen ehkäisemiseksi.

Tähän mennessä ei toimenpiteisiin vielä ole ehditty, joten me ilmestymme edelleenkin, ainakin niin monta numeroa kuin ehdimme painattaa, ennenkuin valtiovallan mielivaltainen ote tarttuu niskaamme.

Kohtalon ivana tulkoon merkityksi, että Lapuan Liikkeen aikaansaama, kommunisteille tarkoitettu kovennettu painovapauslaki esiintyy käytännössä jo toisen kerran, tälläkin kertaa Lapuan Liikettä itseään vastaan. Ensimäinen tapaus oli Aktivistin mielivaltainen lakkauttaminen. Milloin tulee kolmas?

Maaherra Martosen y.m. vaaleanpunaisten virkanyrkkien iskut putoilevat raskaina isänmaanmiesten kasvoihin. Aktivistit, isänmaanmiehet, älkäämme hellittäkö otettamme. Eläköön Lapuan Liike! Eläköön Valkoinen Suomi! Kommunismi kaikissa, myöskin martosmaisissa ilmenemismuodoissaan on tästä maasta hävitettävä!

Aktivisti on kuollut. – Eläköön Aktivisti!

Sinimusta on kuollut. – Eläköön Sinimusta!

Onko sosialismi tabu?

II

Aikaisemmassa kirjoituksessamme ylläolevalla otsikolla kiinnitimme huomiota siihen verrattain harvoin esitettyyn toteamukseen, että sosialismi, sellaisena kuin se yleisesti esiintyy, on itse asiassa samaa juurta kuin kommunismi ja sitä on siten arvosteltava päämääriltään yhtä vaarallisena kuin lenininpunaista sukulaistaan. Tällä kertaa tahdomme syventyä samaan kysymykseen eräin valaisevin teoreettisin esimerkein.

Sosialismia pidetään hyvin yleisesti yhteiskunnallisena edistysliikkeenä. Jos se sellaista tosiaankin olisi, ei sitä vastaan voi taisi kohdistaa erikoisempaa arvostelua kuin muitakaan yhteiskunnallisia pyrkimyksiä kohtaan, jotka erinäisin ohjelmallisin muutoksin väittävät olevansa rakentavaa laatua. Mutta nyt on kuitenkin niin — kuten jo aikaisemmin osoitimme — että se sosialismi, joka nykyisenä suurena joukkoliikkeenä esiintyy, nim. marxilaisuus, ei ole yhteiskunnallinen edistysliike, vaan kumouksellinen perinjuurin. Sen tunnustaa jokainen tunnettu marxilainen teoreetikko itsekin marxilaisuuden teeseihin vedoten.

Nykyajan eräs huomatuimpia sosialistisia taloustieteilijoitä, Wienin yliopiston professori Max Adler sanoo kirjansa »Marxin oppi« esipuheessa, että »marxilaisuus ja proletariaatti kuuluvat yhteen kuin sielu ja ruumis, kuin sana ja teko, kuin tietoisuus ja elämä». Tältä pohjalta hän lähtee, Marxin pääteoksiin viittaillen, erittelemään sosialismia. Mainitusta lauseesta jo ilmenee, ettei marxilainen sosialismi ole mikään yhteiskunnallinen liike, vaan proletariaatin taistelu, joka, kuten näemme, tähtää yhden luokan yliherruuteen muitten yli, olotilaan, jossa tämä herruus vastaisi ihmiskunnan ihannetilaa. Kun yhteiskunnalliset kehitysliikkeet lähtevät aina joltakin moraalin pohjalta, ei marxilaisuus ota huomioon moraalia, kuten todistaakin yllämainittu kirjoittaja sanoessaan: »Porvarillisen yhteiskunnan voittaminen, sen muuttaminen uudeksi sosialistiskommunistiseksi järjestelmäksi, siinä suuri tehtävä, joka on Marxin opin mukaan tullut köyhälistön osaksi, ei erikoisena moraalisena vaatimuksena, vaan sen oman elämän ja kehityksen välttämättömyytenä». Kun tältä pohjalta lähdetään, ymmärtää hyvin sen sosialistisen peruskäsityksen, jonka — juuri kansallisuuskysymykseen nähden — Marx julistaa kuuluisassa »Kommunistisessa Manifestissaan» sanoilla: »Työläisellä ei ole isänmaata». Sikäli kuin marxilaisella sosialismilla on jotain moraalia, ilmenee se ainoastaan kansainvälisenä proletariaattitunteena, joka sekin pohjautuu ainoastaan uskonkappaleeksi kehitettyyn yksinomaiseen taloudelliseen ajatteluun.

Marx on julistanut muitta mutkitta historiankäsityksistä ainoaksi oikeaksi ns. »marxilaisuuden toisen perusopin», nim. materialistisen historiankäsityksen. Sen mukaan taloudelliset suhteet viime kädessä määräävät yhteiskunnalliset ilmiöt sekä historiallisen kehityksen kulun, kun taas monet myöhemmätkin tunnetut taloustieteilijät, filosofeista puhumattakaan, myöntävät, että päinvastoin niin yhteiskunnalliset kuin muutkin ilmiöt sekä historiallisen kehityksen kulku hyvin suuressa määrin ovat määräävinä siinä, minkälaisiksi taloudelliset suhteet ja rakenteet muodostuvat. Myöskin Marx kyllä kysyy, mikä määrää ihmisten aatteet, mutta hän vastaa siihen, että niitten määrääjinä ovat välittömästi kunkin kohdalle sattuneet ja perinnäiset olosuhteet, ympäristö, s.o. että ihminen ei ole omavalintainen. Siinä juuri tekee marxilaisuus suuren peruserehdyksen. Sosialismi, marxilaisena, unohtaa sivuun suurimman vastustajansa: ihmisen, yksilön. Ei tarvinne todistella, että ihmiskunnan aatteita ovat eteenpäinkuljettaneet juuri yksilöt, ja vielä useimmassa tapauksessa yksilöt, joilla ei ulkonaisissa olosuhteissa suinkaan olisi luullut siihen olevan mahdollisuutta. Itse Karl Marx elämänkohtalossaan on tästä loistavana esimerkkinä — sikäli kuin me hänen rakentamalleen luokkataisteluopille myönnämme aatteen leimaa. Marxilaisuudella tulee olemaan edessään ankara urakka, kun se koettaa hävittää ihmiskunnasta yksilön, ihmisen, ja standardisoida hänen tilalleen määrättyyn kaavaan valetun elävän olennon, joka sokeasti tottelee proletariaatin luokkaherruuden alaisen »luokattoman yhteiskunnan« — niinkuin se sanoo uutta ihanneolotilaa — sanelemia lakeja. Tähän päämäärään se luulee pääsevänsä asettamalla tuotantovälineet yhteisomistuksen palvelukseen, mutta jokainen selväjärkinen ihminen kai on nyt io sivulta käsin saanut esimakua siitä, minkälaiseksi elämä ihmiskunnassa muuttuisi, jos tämä »aate» kauttaaltaan saataisiin toteutetuksi. Kollektiivisuuteen pyrkivä Neuvosto-Venäjä on jo nyt, alkupyrkimyksissään, räikeänselvä esimerkki siitä, mihinkä tässä tullaan.

Tällä kertaa syventymättä puheenaolevan »aate»-pyrkimyksen yksityiskohtiin tahdomme vain asettaa kysymyksen: Onko marxilaisuuden ihanne, marxilaisten itsensä ja heidän teorioittensa nimeämä sosialistissommunistinen yhteiskuntajärjestelmä ylimalkaan toteutettavissa laajemmassa mittakaavassa? Me vastaamme: Se on ainakin joksikin aikaa toteutettavissa, ellei sen jo syvälle juurtunutta kasvua ajoissa ankarin käsin ehkäistä. Olettakaamme, että venäläisjuutalainen kokeilu onnistuu ensin sen omassa keskuudessa. niin voimme myöskin olettaa, että

punainen aasialaisuus militarismin kaikella voimalla voi ainakin yrittää toteuttaa tätä järjestelmää ajanmittaan vaikka yli maapallon. Vaikka sen lopullinen toteutuminen jäisikin vain määräajan kokeiluksi, ehtisi se muuttaa nykyistä yhteiskuntajärjestelmää siinä määrin ja viedä ihmiskunnan kaikkea kehitystä vuosisatoja taaksepäin siinä määrin, että tarvittaisiin taas jättiläisponnistuksia voidaksemme rakentaa entisen, s. o. tämän nykyisen yhteiskunnan. Puhumattakaan siitä, minkä hävitystyön se tekisi ihmisyksilöön nähden korvaamattomiksi ajoiksi.

Tässä on juuri marxilaisen sosialismin (kommunismin) lähiajan vaara, jota ei yleensä osata ottaa lukuun, kun mukavuudenlaakereilla lepäillään ja sosialisteja pidetään luonnolliseen yhteiskuntakehitykseen kuuluvina idealisteina, joitten kanssa täytyy jopa pyrkiä alituiseen yhteistoimintaan, jotta yhteiskunta sen kautta tulisi »rakennetuksi». Sosialismia on alettu pitää tabuna, luonnostaan välttämättömänä ja koskemattomana yhteiskunnallisena aatteena. Siinä tehdään suuri ja surkea erehdys, joka jatkuessaan tulee verisesti kostamaan kantajansa.

Silmät auki, kansalaiset! Älkää nukkuko, vaan ruvetkaa, koska kukin olette ihmisyksilöitä, jotka haluavat täyttää elämäntehtäväänsä omine korvaamattomine ja nimenomaan kullekin kuuluvine elämänarvoineen, ruvetkaa ajattelemaan, ei niinkuin laumasielu ajattelee, vaan itsetoimivasti, arvostelevasti. Älkää antako punaisen hämärän himertää silmiänne, jotka on tarkoitettu yksilöllistä valkeutta näkemään.

»Työläisellä ei ole isänmaata», sanoo Marx. Eräs ammattikoulun opettaja piti tapanaan aloittaa jokaisen luentonsa sanoilla: »Ellei minulla olisi Jumalaa, ei minulla olisi isänmaata, ellei minulla olisi isänmaata, ei minulla olisi ammattia». Tätä sopisi marxilaisuuden vastapainoksi ajatella jokaisen niin työläisen kuin muunkin kansalaisen. Voiko sanoa »ammatiksi» sitä, missä esim. jokainen nykyisen Neuvosto-Venäjän kansalainen on pakotettu työskentelemään?

Marxilaisen sosialismin tabusisältö on särjettävä!

V. V. V.

— SASU PUNANEN kerskui äsken lehdessään siitä, että muka lapualaiset suunnittelevat hänen muiluttamistaan. Tämän johdosta ovat useat kansalaiset ympäri maata lähetelleet lehdellemme kirjeitä, joissa kysellään, jöko Sasua sopisi panna kärryihin. Onpa joku pyytänyt lehtemme edustajaa toimimaan kyytimatkalla reportterinakin.

Omasta puolestamme pyydämme huomauttaa, että olemme sitä mieltä, ettei Sasua saa viedä. Suomihan menettäisi hänessä yhden suurimmista savklaisista valtiomiehistään ja Siltasaarikin ilman Sasua olisi kuin hapankaali ilman suolaa.

Taidehuijarit ovilta takaisin!

Asia ei oikeastaan kuulu tälle lehdelle, mutta Suomen kansalta kohteliaimmin anteeksi pyytäen emme malta olla hiukan käsittelemättä otsikossa esitettyä ammattikuntaa, joka perusteellisella oveluudella on ryöstänyt paitsi todellisen taiteilijan leipää myöskin kansamme rahat ja taiteellisen maun. Kukapa maantievarren asukas ei tuntisi tuota kohteliain elein liikuskelevaa tyyppiä, joka suurella antaumuksella, todellisella sydämen hartaudella esittelee sen ja sen „taiteilijan“, äärimmäisessä kurjuudessa ja hädässä ohdakkeista polkuaan taivaltavan „Stroganoffin“, „Frankfurt am Mainin“ tai jonkun muun neron hengen hedelmiä.

Harvat sensijaan tietävät, ettei nuo nerot tavallisesti ovat loisteliaissa olosuhteissa työskenteleviä tehtailijoita, jotka suuremmalla tai pienemmällä kätevyydellä, turhia kurssailematta lyövät kokoon riiteleviä ukkometsoja, auringonlaskumaisemia ja punaisia tupia ja muuta koreutta, joka sitten pakataan tämän kiertävän „[illegible]ide“-kauppiaan reppuun Suomen kansalle serveerattavaksi. Jotta vaikutus olisi voimakkaampi, liitetään galleriaan joku „tunnetulta nimeltä“ kepulikaupalla anastettu teos, joka vedetään esiin silloin, kun huomataan, että on satuttu taloon, jossa ei olla auringon laskun vaan nousun kannalla.

Taidehuijarit, ovilta takaisin. Kaikenlainen maata mädättävä humpuuki, jota vastaan ei lainsäädännöllistä tietä kyllin tehokkaasti voida eikä tahdota käydä, on kansan itsensä karsittava. Yksi humpuukin inhottavimpia ilmiöitä on juuri tuollainen taiteen nimessä vaelteleva silmänkääntäjä. Hän on parasiitti, loinen, joka — paitsi sitä, että hän lypsää Suomen kansaa todellisen taiteilijan kustannuksella — tekee Suomen kodit naurunalaisiksi siirappisivellyksillään.

Kansan maku on pohjimmaltaan erehtymätön ja terve, ellei tuo vaeltava juutalainen saa tehdä siitä selvää. Käännyttäkää hänet ovelta takaisin tai suositelkaa hänelle lasson- tai kolmenkortinheittoa. Muuhun hän tuskin kykenee.

Ellei hän ota varteen hyvää tarkoittavaa neuvoanne, ei teidän ensinkään tarvitse olla suruissanne siitä. että olette osaltanne tullut lisänneeksi työttömyyttä. Vakuutamme, että työttömyys varsinaisten taiteilijain keskuudessa on ja pysyy huomattavasti suurempana.

X.

Suuntariitoja S. K. P:ssä

Kun silmäilee nykyisin salassa ilmestyvää S.K.P:n tiedonantajaa, voi mielihyvin panna merkille, että suuri sekasorto myllertää Suomen kommunistisessa puolueessa.

Kuten päivälehdistä joku aika takaperin luimme, pidätti Etsivä Keskuspoliisi Helsingissä „Punaisen rintamiesliiton esikunnan“ täysistunnossa, kaikkiaan 15 miestä. Nämä äkkijyrkät, aktiivista terroritoimintaa suosittelevat „punaiset rintamamiehet“ oli S.KP. julistanut vallankumouksellisen luokkataistelun vihollisiksi.

Viime maaliskuun tiedonantajassa (n:o 3) on pitkä kirjoitus yllämainitusta asiasta. Otsikkona on:

Äkkijyrkkää tolkuttomuutta vastaan.

Käsitteet selviksi.

Aluksi tehdään siinä laveasti selkoa, kuinka Leninin opin mukaan on ensin huolellisesti valmisteltava maaperä otolliseksi proletariaatin diktatuuria, kommunistista maailmanvallankumousta varten. Helsinkiläisiä „punaisia rintamamiehiä„ syyttää se aktiivisuudesta, aseellisen toiminnan suosittelemisesta, joka puolueen johdon mielestä on nykyisin sama kuin itsemurha.

Lehti kirjoittaa heistä näin:

„Tämän johdatuksen jälkeen, joka on ollut tarpeen käsitteen määrittelemiseksi, siirrymme varsinaiseen tarkoitukseemme, osoittaa ja vastustaa sitä tolkutonta kantaa, joka leniniläisyyttä huulillaan hokien, julistaa meillä nykyhetkellä olevan vallankumouksellisen tilanteen ja joka hyljäten jokapäiväisen luokkataistelun työväenluokan ja — köyhän talonpoikaiston taloudellisten ja poliittisten oikeuksien puolesta, kieltää joukkoliikkeen kehittämisen, pyrkien järjestymään salaliittokoplaksi, ja siitä johtuen esittää ainoaksi toimitunnukseksi tällä hetkellä aseellisen toiminnan.

Sellainen pieni koplakunta, jolla on edellämainittu tolkuton kanta ja „äkkijyrkkä“ ohjelma, on Helsingissä olemassa. Leuhkien kutsuvat he itseään „punaisiksi rintamamiehiksi“. Siihen kuuluu pari puolueestamme itsensä eroittaneeksi toiminutta henkilöä ja heidän mukanaan on parikymmentä henkeä, jotka he ovat saaneet porukkaansa, esittämällä vääristellen puolueen suhdetta heidän hommaansa. Tällä ryhmityksellä ei ole mitään käytännöllistä merkitystä nykyhetken luokkataistelussa eikä voikaan olla muuta kuin hajoittava ja jarruttava vaikutus, jos se elämään pääsee.

Tämän koplakunnan ohjelmakirjoituksessa „Aktiivisuus vaiko passiivisuus“ heitettiin sellaista poliittista härkäpyllyä, että jokainen vähänkin ajatteleva työmies huomaa sen tökeryyden. Siinä tuomittiin kokonaan tarpeettomaksi kaikki tähänastinen julkinen vallankumouksellinen liike ja lausuttiin kiitollisuus fascisteille siitä, että ne sen lakkauttivat. Eikä heidän mielestään julkista toimintaa enää tarvitakaan, koska se kaikki on pahasta.

Emme vähääkään halua puolustaa entisen julkisen liikkeen virheitä, joita siinä on paljon, (laillisuusharhat, opportunistiset virtaukset, sos. dem. jätteet j.n.e.) joiden johdosta ja ennenkaikkea puolueen heikkoudesta, jota myös vaivasi monet samanlaiset heikkoudet, oli vallankumouksellinen työväenluokka kykenemätön osoittamaan vastarintaa fascismin hyökkäykselle. Mutta julkinen vallankumousliike oli tarpeen ja välttämätöntä ja on sitä vieläkin. Näissä fascistidiktatuurinkin oloissa on julkista — vallankumouksellista toimintaa kehitettävä ja horjumatta taisteltava sen puolesta. Kyettävä järjestämään joukkoliikettä taloudellisella ja poliittisella alalla kapitalismia ja fascismidiktatuuria vastaan, joka kaikessa suhteessa kurjistuttaa työväenluokan elämän.

Perusvirhe sekasotkuohjelmassaan noilla „äkkijyrkillä“ on tilanteen ja vallankumousliikkeen ymmärtämättömyys. Eräässä niiden tekeleessä N:o 4 sanotaan: „Elämme kansalaissodan kynnyksellä“. Ja tämä esitetään siinä hengessä, kuin olisimme välittömästi ratkaisevan taistelun kynnyksellä. Tämä tietäisi määritellyn vallankumouksellisen tilanteen olemassaoloa ja kypsyyttä sellaisena, kuin mitä edellä on osoitettu. Onko sitten sellainen tilanne, onko tänään ja huomenna ratkaiseva taistelu edessä?

Meidän pitää olla tietoisia taistelijoita, taistelun järjestäjiä ja johtajia ja siksi on ennen kaikkea tosiasiallisesti katsottava ja arvioitava tilannetta. Ja kun näin teemme, on sanottava, että äkkijyrkkien määritelmä nykytilanteesta on väärä, ja heidän johtopäätöksensä siitä ovat virheelliset. Se on opportunismia, koristeltuna vallankumouksellisella sanahelinällä“.

On siinä sapiskaa tarpeeksi „luokkataistelun vääristelijöille“. Edelläolevasta käy tarpeeksi hyvin selville, että nyt on toimittava viisaasti, sekä koetettava päästä julkiseen toimintaan.

Lopuksi lehti sanoo:

„Velvollisuutemme on varoittaa kaikkia työläisiä noista äkkijyrkkien tolkuttomista puuhista.*) Kaikilla rehellisillä vallankumouksellisilla luokkataistelijoilla on paikka kommunistisen puolueen ja sen kannattajien riveissä“.

Siis, alas aseellisen toiminnan unelmat, eläköön solutus- ja organisatiotyö!

Kun E. K. oli pidättänyt yllämainitut „rintamamiehet“, parkuivat nämä putkassa syyttömyyttään,

*) Harv. allekirjoittajan.

SINIMUSTIEN LAULU

Me vartijat, liekkiä varjellen
tulen sammua anna emme.
Me tiedämme, hehku jos sammuu sen,
on turma se kansallemme.
Se jos sammua saa,
niin on syntymämaa
heti tuomittu kuoleman valtaan
ja pohja on poistunut altaan.

Me nuoret, me valvomme kumminkin
ja vaalimme tuttua tulta.
Me tiedämme suurteot sankarten,
joit' peittää jo maaemon multa.
Jos uskoa ois,
niin ehkäpä vois
jo valjeta heimomme huomen,
löis sortajan leijona Suomen.

Sinimustat, nyt yhdessä päätämme sen:
Idän saastan me takaisin lyömme.
Sen teemme vaikk' tarvis on taistellen
— joko voitto tai ikuinen yömme —
Sinimustien tie
päin voittoa vie.
Punatahroja kärsi emme.
Se on päämäärä joukollemme.

Viljo Peura.
(Sinimusta).

---

vaikka liiton valaan kuului pykälä: Jos ohrana vangitsee yhdenkään meistä, on kostoksi tapettava kolme ohranaa ja fascistia.

Mutta onhan se kommunistien rohkeus jo moneen kertaan koeteltu. He ovat oppineet ryssien jalon taidon, pelkäämisen, perääntymisen ja pettämisen. Kun tulee kova paikka, niin heitetään aatteet ja lähdetään pakoon. Toiset taas kiinnijoutuessaan ilmiantavat toverinsa ja heidän puuhansa, saadakseen lievennystä tuomioonsa.

Moraaliton on S.K.P:n johtomiesten menneisyyskin. Entiset varkaat ja murhamiehet johtavat nykyisin „luokkataistelua", nauttien Moskovasta hyvää palkkaa. Nuoria, itsenäisesti ajattelemaan kykenemättömiä miehiä ja naisia värvätään hommiin, uskaltamatta itse muuta kuin piilosta yllyttämään heitä. Entiset vähän viisaammat miehet ovat jo joko vankiloissa tai ovat paenneet maasta.

Silti ei pidä uskotella itselleen ja muille, että kommunistivaara olisi jo ohi. Me tiedämme, että elämme tulivuoren partaalla, Neuvosto-Venäjän rajanaapurina. Me tiedämme, että sen hartain toivo on päästä Atlannin valtamerelle. Me tiedämme, että neuvostohallitus ja komintern ovat työntäneet ja työntävät miljoonia ja taas miljoonia meidänkin maahamme, valmistaakseen maaperää pirullisille suunnitelmilleen. Ainoastaan meidän ruumiimme ylitse kulkee ryssien tie Atlannille ja maailmanvallankumoukseen!

Me tiedämme myös, että kommunistien tarkoitus on, Leninin opin mukaan, muuttaa imperialistinen sota kansalais-sodaksi. S.o. ryssäin hyökätessä koettaa kääntää kiväärien piiput itseämme vastaan.

Kun kommunismi on nyt hetkeksi lyöty, ja suuntariidat heikentävät puolueen voimaa, on meidän pidettävä se niin kurissa, ettei se koskaan pääse enää Suomessa nostamaan päätään julkiseen elämään, tapahtukoon se sitten missä muodossa hyvänsä. Isänmaan edun nimessä tulee kaikkien kunnon kansalaisten omaksua tämä kanta.

Kalevi Heikkinen.

Bobi Sivén

Tammikuun 12:s päivä tänä vuonna oli surullisen sankaritarinan muistopäivä. Silloin tuli kuluneeksi 10 vuotta siitä, kun ylioppilas H. H. (Bobi) Sivén yhtenä Tarton rauhan uhreista ampui kuulan sydämeensä Repolassa, nykyisen itärajamme takana.

Bobi Sivénin aktivisti luonne oli sukuperintöä. Hänen isänsä, tri V. O. Sivén oli „suurlakon jälkeen syntyneen Voima-liiton toimeliaimpia jäseniä, jonka v. 1916 oli poistuttava maasta jääkäriliikkeeseen osallistumisensa vuoksi. Bobi Sivén osallistui jo koulupoikana aktivistien toimintaan. Hän kuului santarmien vainoamaan partiojärjestöön „Toimenpojat“ yhtenä sen johtajista. Jääkäriliikkeen palveluksessa hän niinikään toimi jo koululaisena, ja Vapaussodan päätyttyä alkoi hän innokkaasti ajaa Kauko-Karjalan asiaa. Hänet nimitettiin v.t. nimismieheksi Repolaan, joka silloin vielä oli suomalaisten joukkojen miehittämä. Repolan karjalaiset tunsivat suurta luottamusta Sivéniin, ja hänen nimittämisensäkin tapahtui kuntalaisten pyynnöstä.

Repolan ja Porajärven kunnissa eli voimakas henki: irti Venäjästä! Asukkaitten pettymys ja epätoivo oli rajaton, kun Tarton rauhan solmimisen jälkeen ilmeni, että itäraja heidän kohdallaan oli jäänyt vanhoilleen. Kansa valmistautui aseelliseen taisteluun bolshevikeja vastaan. Se luotti yhä niihin lupauksiin, joita sille Suomesta annettiin.

Vuoden viimeisenä päivänä 1920 sai Bobi Sivén määräyksen estää kaikki aseellinen toiminta nimismiespiirissään. Hänen oli pakko poistaa Suomen lippu Repolan kunnantalolta, eikä hän tämän teon jälkeen katsonut enää voivansa elää. Hän ei kestänyt katsoa Karjalan kansan lohdutonta tulevaisuutta. Oman käden lähettämä luoti pysähdytti sydämen, joka nuorena ja voimakkaana oli sykkinyt heimokansan puolesta.

— — —

Äskettäin paljastettiin Helsingin uudella hautausmaalla vaatimattoman kaunis sankarimuistomerkki, isän ja pojan. Ohikulkija, luettuasi siihen hakatut sanat: „Suur-Suomen puolesta“, muista Bobi Sivéniä, tee selväksi itsellesi, mitä merkitsevät nuo sanat. Kysy itseltäsi: oletko valmis lunastamaan heimosi luottamuksen yhtä kallein hinnoin kuin nuori Bobi Sivén, jonka surullinen ja velvoittava sankaritarina iankaikkisiksi ajoiksi on piirtynyt itsenäisen Suomen historiaan?

Kielinäytteitä

„Vapaus“ on taas tullut toimitukseen. Olemme syvästi ihastuneet sen monipuoliseen sisältöön. Ryssänhaju tosin on matkalla karissut, mutta sitä heleämmin soi „vastaavan toimituskolleegion“ balalaikka. „Koltalaus“, „täyskollektivisoiminen“, „iskuri“ y.m. uus-suomalaiset sanat hivelevät runollisuudellaan somasti tähän patavanhoilliseen kielikomentoon tottuneen korvaa, ja rajan takana käy yleensä kova touhu niin suun- kuin maanpruukauksenkin kanssa. Kuten seuraava uutinen vakuuttavavasti osoittaa:

„Onnistunut koelähtö pelloille Miikkulassa.

Erittäin hyvin onnistui Miikkulan Koltalouden „Rajan Raatajan“ (Kuivasten p.) koelähtö pelloille: Koelähdössä osoittautui kaikki työvälineet olevan kunnossa. Kahdessa ekonomiassa mentiin niin pitkälle, että koekyntönä kynnettiin 3/8 ha maata, vaikka olosuhteet eivät olleet edulliset. Enimmäkseen tuntui maa vielä olevan jäässä. Koekyntöjen jälkeen seurasi arvokas juhlakokous“.

Ylevää! Onkohan suomalainen talonpoika koskaan tullut ajatelleeksi, että kyntöpellolta paluun ehdottomasti täytyy päättyä „arvokkaaseen juhlakokoukseen“?

— **PAAVO NURMI** on tämän viikon Kansan Kuvalehden kannella. Numerossa on kuvia Vaasan pommiräjähdyksestä, loistavia taiteilijankotikuvia Oskari Paatelan kodista, Kameraseuran mestarin palkittuja valokuvia, harvinaisia kuvia tulvien tuhoista ympäri S[illegible], professori Lauri Kettunen kertoo Vatjan kansan jäännöksistä, tohtori Martti Jukola maantieromantiikasta. Eevojen sivulla on muodikkaita kävelypukujen malleja. Numeron hinta 2 mk,

ETELÄ-POHJANMAA JA ÅDALEN

Näinä päivinä on hailakanpunaisten »porvarillisten» suunsoittajien syytä heittää terävä silmäys Pohjanlahden länsipuolelle ja vastata omalle itselleen poliittisesta mädännäisyydestä vapaalla suorasukaisuudella kysymykseen: Edustavatko Lapuan miehet kurittomuutta ja huliganismia?

Siinä osassa Ruotsia, joka kantaa nimeä Ådalen, on kommunistinen siemen vuosikausia salassa itäen nyt kasvattanut myrkkypuun, jonka juurittaminen uhkaa käydä ylivoimaiseksi itselleen Ruotsin valtiovallalle. Smokkikommunistien johtama poliittinen lakkoilu on saanut ilmeisen selvän kapinaluonteen. Paikalle rauhoitustarkoituksessa kutsutun sotaväen poistamista vaaditaan röyhkeästi lakkolaisten taholta, sotilasjunia kivitetään ja yleinen anarkia vallitsee.

Te, herrat sunnuntaiaktivistit, te, jotka olette valmiit prenikoimaan jahtitakkinne rintapielen isänmaallisuuden prenikalla, mutta jotka kuitenkin joka hetki olette valmiit heittämään kiven L.L:n päälle, mitä te ajattelette tästä? Olisiko teille mieluista, että Ådalenista näinä päivinä sytyttävä kipinä sinkoaisi siihen kuonarovioon, joka ilman L.L:ää olisi saanut itäauringon paisteessa rauhassa paahtua palokuntoon. Te, jotka nyt kellareittenne luukuista lähettelette paimenkirjeitänne yli maan, muistakaa, että Etelä-Pohjanmaan kansa on seissyt moukareinensa niin Flemingin huoveja kuin kasakkasotnioitakin vastassa ja tehtehnyt sen kantapäät lujasti maan kamarassa kiinni viimeiseen saakka. Täällä ei tunneta sunnuntaiaktivisteja, mutta täällä ei myöskään revitä vaan rakennetaan.

Te punaiset ja puolipunaiset kellarimestarit, jotka olette valmiit langettamaan syyn väkivallantöistä muitten niskoille, unohdatte tarpeettoman usein, että juuri te häikäilemättömyydessänne provosoitte kansaa väkivallantöihin. Etelä-Pohjanmaa ei salli, että sen uskonnollista vakaumusta räävitään, että sen sankaripatsaita vertaillaan maantiepatsaisiin ja että kellarirakit tulevat tänne likaamaan ihmisten pihtipieliä. Etelä-Pohjanmaan Jumala elää. Etelä-Pohjanmaan oikeustajunta on terve, eikä se salli mutkailuja suorissa asioissa. Täällä osataan antaa arvo isille ja äideille, eikä täällä tulla sallimaan heidän Jumalansa pilkkaa Etelä-Pohjanmaa tulee ehdottomasti lyömään maahan kaikki keinotekoiset pyhät, tai se sortuu itse valittamatta alistumatta!

Te, hrat jesuiitat, jotka »sovintopolitiikan» nimessä raastatte kansaamme, revitte, silloin kun olisi aika rakentaa, muistakaa, että Etelä-Pohjanmaan pitkämielisyys ei ole loputon. Älkää tehkö itseänne syypäiksi provokatioon, ja jos senteette, kantakaa itse vastuu!

Muistakaa, että tämä seutu ei ole Ådalen. Tämä on Etelä-Pohjanmaa.

Muistakaa, että tämä maa ei ole Ruotsi Tämä on Suomi.

Lakeuden sana.

Hasardipeli jatkuu

Thsekkoslovakialainen kenkätrusti Bata on yhä suurpiirteisemmin alkanut rasittaa maatamme ala-arvoisilla jalkineilla. Aikoinaan valitettiin seikkaa eräissä sanomalehdissämme, mutta sanoista tekoihin ei meillä tietenkään periaatteellisista syistä -- ole voitu ryhtyä. Batan agentit kiertävät edelleen tätä maata, jossa vallitsee äärimmäinen pula ja ennenkaikkea — työttömyys kaikilla aloilla. Vasemmiston hellittelemä »tullittomuuspolitiikka» alkaa uhkaavasti muistuttaa hirttosilmukkaa omassa kaulassa.

Latvian seima on käännyttänyt Batan agentit kylmästi ovelta takaisin. Latvia katsoo, ettei sillä ole syytä ruokkia Tshekkoslovakian juutalaisia. Suomi jatkanee hasardipeliänsä kyynillisellä, sasukraattisella itsepäisyydellä, kunnes sen on pakko solmia tshekkoslovakialainen kengännauha kulkkunsa ympärille tai hukuttautua virolaiseen pirtumereen ryssäläisessä ruissäkissä.

Kuti.

Muistelma Inkeristä

Inkerin nykyisen kohtalon johdosta on eräs Inkerin pakolainen lähtenyt meille seuraavan henkilökohtaisiin kokemuksiin perustuvan muistelman, joka osoittaa, että jo v. 1919 olivat bolshevikit panneet alulle Inkerin hävittämissuunnitelmansa.

Pietarista Korokonoista, panttivanki N:o 2767, saanut kuolemantuomion. Siirretty Lyyssin vankilaan.

Näin oli lukemattomien Inkerin kotien isien ja äitien elämänlistalle merkitty. Äitini vangitseminen sytytti sielussani sanoin kuvaamattoman tuskan. Ja päätökseksi tuli: koetan tehdä voitavani äitini pelastamiseksi. Mutta ensiksi oli päästävä kirotusta pakkotyömääräyksestä. Pakenen Suomeen, jos siksi tulee, että on mentävä. Lakkaamatta soivat korvissani äidin sanat, silmieni edessä olivat ne raskaat menneet vuodet, jotka äitini oli saanut nähdä kasvattaessaan meitä kahta orpolasta. Joskus sain lohdutuksen Inkerin vapausunelmista, mutta sekään ei antanut varmuutta, sillä voisihan käydä niinkin, että bolskeviikit murhaisivat panttivangit kostoksi. Kun kylän vapauttamisen päivät olivat luetut, niin tulin yhä levottomammaksi. Läksin kylänneuvostoon, tapasin siellä sihteerin, joka oli tunnettu kansalainen, varsin usein ollut kotonani lastaustöissä. Hänen kanssaan puhuin ja koetin ottaa selvää, kuka oikeastaan on suurimpana tekijänä kyläläisten vangitsemisessa ja omaisuuden ottamisessa. Hän huomautti: Beznoff on kihlakunnan pääkomisaari ja toveri Haikonen on itseoikeutettu; näillä on kokonaan valta. Tuntui kummallisen inhottavalta, että maaherraksi oli pantu Beznoff, mies joka erään tuttavani hinaajalaivan lämmittäjä, ryssä joka joi palkkansa etukäteen. S. Haikonen sälli, harvinaisia Inkerissä, ottanut asunnokseen Toksovan pappilan. Näissä mietteissä en voinut kauan viipyä, kysyin, olisiko minkäänlaista mahdollisuutta ajatella äitini vapauttamista.

— Miksi ei sitä voisi ajatella, esittäisitte vain asian toveri Beznoffille.

— Kuinka voisin mennä puhumaan semmoista, saisin kuulan kallooni silmänräpäyksessä?

— Toveri Beznoff on hyvä, jos vaan on rahaa ja tavaraa antaa.

Päätettiin, että esitän, kun joku saapuu kylään. Kiittelin neuvosta ja pyysin käymään talossa „tsajun" juonnissa. Eräänä päivänä ajaakin kylään Beznoff. Tämän sain tiedoksi sihteeriltä.

Upea pappila, jossa neuvoston paikallisosasto työskenteli. Astuin vapisten oven eteen, tartuin kiinni vetimeen. Käteni irtaantuivat, silmieni eteen tuli näky: Beznoff brovninki kädessä ärjyen: tsört lenizui!

Veri kohoili suonissani. Päätin: tulkoon mitä tahansa, vaikka kohti kuolemaa, menen. Astuessani sisään sihteeri tervehti, osoitti kädellään huonetta jossa pääpukari istu.

— Päivää toveri Beznoff. (Keskustelumme kävi venäjän kielellä, hän kun oli täysi ryssä.)

— Mitä asiaa, juoksuhautaa kaivamaanko?

— Ei, toveri Beznoff. Uskon teillä olevan suuren vaikutusvallan. Pyydän toimenpidettänne äitini vapauttamiseksi vankilasta. Mitä tulisi olemaan palkkanne?

Komisaarin leijonamainen ilme muuttui sanoistani pirulliseksi kuin Rasputiniu hahmo.

— Tuotte rahaa 30—40 tuhatta ruplaa, niin vapautan äitinne.

— Eikö muuta tarvitse?

— Kirjoittakaa itse anomus, minä kirjoitan alle. Sen viette Lyyssin kaupungin komendantille. Kiitoksia, hyvästi.

Pelkäsin niin, että koko ruumiini vapisi. Pelko oli tullut lukuisista kotitarkastuksista ja tutkimuksista. Vapisen vielä nytkin muistellessani Beznoffia, vaikka on jo toistakymmentä vuotta siitä kulunut.

Valmistin anomuskirjelmän saadakseni sen virheettömäksi kieleen ja asiallisuuteen nähden. Anomuksen laadin sanakirjan avulla. Eräänä päivänä sattuikin surullisenkuuluisa Simo Haikonen tulemaan meille. Pitkän keskusteluvalmennuksen jälkeen uskalsin esittää „toverille" laatimani anomuksen. Hän sanoi, ettei se tuota toivottua tulosta. „Täällä on paljon suomalaisia ja inkeriläisiäkin tovereja, jotka panisivat vastalauseen ja vangittaisiin uudelleen, sillä Teidät on leimattu kansankiihoittajaksi, setänne on osallistunut rajakahakoihin ja veljenne on Virossa Inkerin vapaajoukoissa. Siitä ei päästä mihinkään, että Te ette olisi salaliitossa inkeriläisten vehkeilijöiden kanssa. Teidän albumissanne oli Paavo Takanaisen kuva. Hän on Inkerin sota-asiain hoitajana Suomessa".

— Olkoon niin, mutta minä en ole missään salaliitossa heidän enkä minkään opposition kanssa. Veljeni v. 1918 kutsuttiin puna-armeijaan, sen jälkeen en ole saanut hänestä mitään tietoa enempää kuin muistakaan.

Haikosen vieraillessa kotonani muutettiin pakkotyö-määräys: Pietariin keskusneuvostoon virkailijaksi. Hän ehdotti anomukseen muutettavaksi useamman armahdusta koskevaksi. Olisin ollut mielissäni vaikka olisi kaikki saatu vapautettua, mutta se ei voinut käydä kerralla päinsä.

Heinäkuun alkupäivänä Beznoff ja Haikonen sotilas- ja miliisivartioston saattamana saapuivat kotiini tuoden mukanaan hyvin hoidetun naikkosen, joka jäikin ruokittavaksemme pyydystämään allekirjoittanutta ja ottamaan selvää „vihreitten" *) toiminnasta.

Kotonani erihuoneessa esitin näin kuuluvan anomuksen punajulmille.

„K. Komendantti Toveri Komisaari Juanoff.
Lyyssenberg.

Anon nöyrimmin, että kansalaiset A. ja M. Läärä, A. Ikonen sekä J. Virolainen vapautettaisiin vankeudesta. sillä heihin kohdistunut syytös on aiheeton. Heidät on tuomittu senvuoksi, että ovat olleet salaliitossa Suomessa olevien kanssa. Mutta nyt on käynyt selväksi, että nämä kansalaiset eivät ole olleet missään tekemisissä rajakahakoitten ja hyökkääjien kanssa. Kyläläiset ovat ryhtyneet tarmokkaisiin toimenpiteisiin asian selville saamiseksi. Tulemme lähitulevaisuudessa ottamaan kylän suojeluksemme vastustaaksemme hyökkääjiä. Uskomme, että kun panttivangit vapautetaan, niin kylän turvallisuus on taattu.

Miikkulaisissa heinäk. 1 p:nä 1919.

Eva Läärä
Pietarin Keskusneuvoston virkailija.

Asian tilanteen näin vakuuttavat.

J. Beznoff. Kihlakunnan Komisaari. — Simo Haikonen. Ylitarkastajakomisaari.

Heidän allekirjoitettuaan, otin pienestä työkorista 28 tuh. ruplaa ja annoin Beznoffille. Sanoin, että enempää en

*) Inkerin vapaussotilaita.

Mikä on rikos?

Kuka on rikollinen?

Onko rikos rakastaa isiltä perinnöksi saatua maata ja siellä asuvaa, Jumalan kirjoittamaa tunnon lakia kunnioittavaa (valkoista) kansaa? Onko rikos hävittää syöpäläiset omista asunnoistansa, käärmeet ja muut pedot lastensa kisatanterilta? Onko rikos taluttaa myrkkybakteerien kantajia ja levittäjiä maamme lakipajasta pihalle, kurakaatoplassille, silloin kun muita lakiseppiä vaivaa saamattomuus? (Pekkala, Rötkö). Onko rikos hävittää vihollisensa myrkkypaja? (Vaasa). Onko rikos asettaa kansansa ja maansa kavaltajia pehmoisille autopatjoille sen sijaan, että olisi ollut annettava heille kinttukaramelliä? Onko rikos inhota ja halveksia luottomiehiämme, jotka vapaussodan jälkeen ovat valmistaneet sitä ennen puhtaan isänmaamme rikollisuuden taimilavaksi? Jos nämä ovat rikoksia, niin olen minäkin kovin rikoksellinen, sillä minä sydämeni pohjasta hyväksyn tällaiset teot. Sodan jälkeen riensivät kellarisankarit sankoin parvin piilopaikoistansa niinkuin susilauma lammasten joukkoon, tietysti lammasten vaatteissa, kylvivät tepsivää uniainetta sodan vaivoista väsyneitten, kansanmielisten rintamamiesten joukkoihin, lykkäsivät rintamamiesten asettamat luottomiehet tomusoppiin, julistivat tasavallan ja jakelivat keskenänsä tuottavimmat valtiolliset luottamuspaikat. Rintamamiehet nukkuivat taikka olivat horrostilassa.

Nyt alkoivat markkinat. Kokoonnuttiin lakipajaan. Vanha, suora laki rähjättiin, uusia, kieroja ja mielivaltaisesti selitettäviä ryöstölakeja sepitettiin ja niitten nojalla alettiin siirtää maamme työteliäitten, yritteliäitten ja säästävien valkoisten koko omaisuus huolimattomien, kierien ja isänmaatansa vainoavien punaisten ja heidän holhoojiensa pohjattomiin pusseihin. Valkoisia vainottiin. Maita riistettiin pakkoluovutuksella. Anastettiin sietämättömiä veroja. Virkapaikat ja työansiopaikat suljettiin valkoisilta. Tarpeettomia maatamme orjuuttavia valtiovelkoja haettiin ulkomailta, inhottavia, peli-intoa (spelpasion) kasvattavia arpajaisia asetettiin ja niin edespäin. Mihinkä tämä keikun konstilla, koottu toona on joutunut? Suomalaisittain sanottuna: punaisten ja punertavien pyllyihin. Suurin osa punaisista ei maksa veroja, mutta etuilee lakipajassa. Se vaatii ja saa tulkintalakiensa nojalla etuoikeuden joka alalla. He himoavat ja saavat ansiotonta kapitaalia, joka on ryöstettävä valkoisten vaivannäön, huolellisuuden ja säästön voimalla kootusta omaisuudesta, joka on tarkoitettu jalompiin tarpeisiin. He vaativat ja saavat valkoisten kustannuksella työpäivän lyhennystä, päiväpalkkaa työttömistä päivistä, komeita, miellyttäviä lepokoteja (vankiloita), ylettömiä palkkoja ja monenmoisia lahjoja. Kansamme yhteisestä omaisuudesta valtion metsämailta on nimihinnoilla annettu, etupäässä punaisille, arvometsää kantavat, maanviljelykselle kelpaamattomat alat. Näillä ryöstö- ja lainarahoilla on muun muassa rakennettu satoja miljoonia markkoja maksava hökötys, puolue- ja sosialistibasilleilla saastutettu juttutupa, josta sanotaan: „oma tupa, oma lupa“, vaikka hyvin tiedetään, että tämä temppeli kuuluu amerikanjuutalaisille, jotka sen ovat rahoittaneet. Tasavallassa ei saa kellään olla yksityistä omaa, mutta ryöstettyä saa olla, lahjaa saa olla punaisilla ja punertavilla. Sitä suojaa laki. Valkoinen ei vaadi ryöstettyä lahjaa, mutta työllänsä ja toimellansa ansaittua omaa ja työrauhaa hän vaatii. Tämän saamme, jos pidämme yllä viimeaikaista herätystä. Uni pois! Työkalut kouriin. Iloisella mielellä työhön. Rakkaus vihaa vastaan!

Parkanossa toukokuun 4 p. 19‥1.

Gustaf Wrede.

---

saanut. Haikoselle lupasin antaa munia. Haikonen pitikin mielessään, kävi adjutanttinsa kanssa hakemassa sikäli kuin parikymmentä kanaa ehti munia. Ruplan kurssi oli Suomen markoissa 1:05. Vaikka Beznoff sai näin sievoisen summan, ei se näyttänyt häntä tyydyttävän. Sen huomattuani annoin ymmärtää, että on mahdollisuus saada lisää, jos hän voi palauttaa omistusoikeuden kesän satoon.

— Kun Te kerran olette Pietarin Keskusneuvoston virassa, niin saatte omistaa koko talon ja muitakin, sanoivat molemmat „jehut“ päättäväisesti. Me sidomme ja päästämme, he nauraa röhöttivät.

Anomuspaperin vein henkilökohtaisesti Lyyssenburgin komendantille Ivanoffille. Esitettyäni asiani raivostui „toveri“ niin, että tunsin itseni jo vangituksi enkä vankien vapauttajaksi. Mutta kumminkin tuon ryssän inhimillisyysvaisto heräsi ja hän otti vastaan tarjoamani anomuksen. Sen luettuaan hän tuntui voissa paistetulta. En ollut enään „inkeriläinen vehkeilijä, Neuvosto-Venäjän vihollinen, vaan toveri Pietarin neuvoston virkailija“. Minut käskettiin kauniisti kotiin ja luvattiin seuraavana päivänä lähettää äitinikin. En kyllä uskonut ryssän lupauksia, mutta lähdin kotia, sillä vankeja katsomaankaan ei päästetty. Kotimatkalla mennen ja tullen tarkastettiin kymmeniä kertoja, mutta silloin oli muassani neuvostovirkailijan lupapaperi, joten ei enään tarvinnut alistua ruumiillisen tarkastuksen alaiseksi. Seuraavana päivänä äitini toisten pelastettujen kanssa matkasikin kotia.

Eva Läärä.

Eduskuntakurjuus

Sisäpoliittinen tilanne on edelleen huolestuttava. Tuhan alla kipinöi poliittinen epävarmuus. Mistä tämä johtuu, tämä jännittyneisyys? Varmaankin on suuri syy siinä, että kansakunta odottaa terveitä ja kauaskantavia muutoksia yhteiskuntaelämään.

Eduskunnan viime työkausi oli perin laihatuloksinen, vaikka työtä tehtiinkin korkeapaineessa. Kansa tuntee itsensä petetyksi ja tyytymättömäksi, kun niin kallis koneisto antaa niin vähän käytännöllisiä tuloksia. Suuret joukot tarvitsevat ennenkaikkea työtä ja leipää, he eivät elä sanaviisasteluista. — Ja totuuden nimessä on meidän tunnustettava, että sanoista on saatu jo aivan tarpeeksi; kansa on saanut suorastaan hekumoida eduskuntaselostuksissa ja lehdistön kaunomaalauksissa, mutta vatsa on ruvenuut murisemaan. Talouspula jatkuu, valtionbudjetti ei enää pidä kutiaan, ja huolestuneisuus kasvaa. Hallitus on kyllä ryhtynyt valtionmenojen supistamiseen koettaen jarruttaa katastroofia, mutta sen mahdollisuudet ovat sangen kyseenalaiset ja rajoitetut voidakseen asetustietä käydä pahaan käsiksi. Ja turhaa onkin silloin syyttää hallitusta alotteiden puutteesta, sillä etukäteen on selvää, että laajakantoisempi ohjelma ei nykyisissä olosuhteissa saa eduskunnan siunausta. Kun muistamme, mihin saivarteluihin ja typeryyksiin äskeinen mallasjuomajuttu eduskunnassa johti, ymmärrämme, ettei hallituksella ole halua heittää lisää polttoainetta tuohon valtiolliseen nuorisoseuraan, joka jokaisessa ohjelmakohdassa ja periaatekysymyksessä on jakaantunut ennakolta muodostettuihin klikkeihin, jotka mieluummin antautuvat mihin seikkailuun tahansa kuin antavat hitustakaan perään omista mielipiteistään. Piskuinen oluen lisäprosentti maksoi kyllä hintansa!

Pitääkö maamme nyt luisua kaltevan pinnan äärimmäiselle laidalle ennenkuin kaikkivaltias eduskunta tulee järkiinsä? Siltä näyttää. — Keskustellaanpa kenen valtiopäivämiehen kanssa tahansa yksityisesti tärkeistä päivänkysymyksistä! Suurin piirtein he puhuvat järkevästi ja sovinnollisessa äänilajissa, kun on puhe laajemmasta pohjasta, mutta kun he tulevat eduskuntaan, on asianlaita toinen. On kuin koko eduskunnan ilmakehä, tai paremminkin puoluekabinetti, pakottaisi heidät kieltämään itsensä. Puoluesuggestio valtaa sielun ja ruumiin ja lyö heidän yksilöllisyytensä ja itsenäisyytensä pakkopaitaan. Niinpä on hyvin tavallista, että edustaja korokkeelta laskettelee aivan päinvastaisia mielipiteitä kuin mitä hän itse asiassa on omaksunut käytännöllisessä elämässä. Yleisö, joka aikaisemmin on kuunnellut hänen esityksiään ja antanut niille kannatuksensa, toteaa hämmästyksellä tämän kuperkeikan, mutta poliittisesti orjuutetut, joita meillä on niin valitettavan paljon, kohauttavat olkapäitään: niin sen tulee ollakin. Mutta jos edustaja rohkenee puhua vakaumuksensa mukaan, pidetään häntä mahdottomana ja pahimmassa tapauksessa nauretaan ulos puolueesta.

Terve osa suurta yleisöä ajattelee kuitenkin toisin ja alkaa lopulta vaatia muutosta tähän surkeuteen. Näissä olosuhteissa ei ole siten ihmeellistä, että eduskunnalla ei ole sen suurempaa auktoriteettia kuin minkä se ansaitsee. Kun se kuitenkin dogmin tavoin tahtoo pitää sellaisesta kiinni — esim. äskeinen tapaus perustuslakivaliokunnassa — vie se asian siihen, että viimeinenkin kultaus sitä joskus ympäröineestä sädekehästä rapisee.

Radikaalisin pääsy tästä tilanteesta olisi se, että hallitus arvelematta ja kiinnittämättä huomiota mihinkään tavaksi tulleihin normeihin ottaisi reippaan askeleen, asettaisi eduskunnalle perinpohjaisen reformiohjelman ja samaan aikaan vetoaisi suoraan kansaan. Eduskunta joutuisi kerta kaikkiaan tekemään lopullisen ratkaisun: joko — tahi? Parlamenttarismin historian kriitillisissä vaiheissa on tällaista ennenkin menestyksellä tehty, ja mehän olemme nyt vähitellen joutuneet tilanteeseen, jossa eduskunta ei enää ole ainoa autuaaksitekevä lääkäri. Lyhyen itsenäisyytemme aikana olemme saaneet kokea jo kieroselkäisen parlamenttarismin kaikki mahdollisuudet, ja sen pitäisi jo käydä riittävästä kokeilusta. On jo korkea aika ottaa härkää suoraan sarvista ja lopettaa kissan tassutus kuuman puuron ympärillä. Terve kansanaines odottaa rohkeita, päättäväisiä tekoja. Se halveksii tuloksetonta tuumiskelua ja tyynessä vedessä paikallaan polskimista.

KIITOS

Sydämellinen kiitokseni Tammisaaren P.t.l. henkilökunnalle siitä arvokkaasta lahjasta ja mieltäylentävästä läksijäisillanvietosta, isänmaallisine ohjelmineen, jonka kohteeksi jouduin paikkakunnalta poismuuttoni takia. Kiitos teille aktiivistit kaikesta yhteistoiminnasta ja luottamuksesta, mitä keskuudessanne nautin. Kiitos päättäväisestä toiminnastanne, jota ei pystynyt murtamaan edes sekään katkera kaalisopan käry, joka eräitten „edistyksellä“ niklattujen sairaista aivoista lemusi ja jonka myöskin tulen muistamaan. Jatkukoot isänmaallinen työ ja innostus keskuudessaane. Tervehdyttäkää yhteispyrinnöt antamalla raukoille ja „sotarosvo“-nimitysten käyttäjille vapautensa suoriutua omiensa tykö, sillä he eivät kuulu meihin eivätkä koskaan saa kuuluakaan.

Hämeenlinna 29/4-31.

Kunnioittaen

Aarne J. Palonen.

Suomi – huliganismin luvattu maa?

Viimeaikaiset kauhunäytelmät, joita maamme nykypäivien vallasluokka pirtuhuligaanit ovat toimeenpanneet, herättävät lälleen henkiin kysymyksen: minne me olemme matkalla? „Humanistien“ jokapäiväinen saarnailu inhimillisyyden tulevasta voitosta ei riitä vastaukseksi kysymykseen. Raaka yhteiskunnan loinen, joka takavuosina teki tuhotekojaan niin sanoaksemme yksityisenä henkilönä, on nyt saanut käsiinsä vaarallisimman aseen: rahan, joka takaa hänelle asenteellisen sijan yhteiskunnassa. Hän on järjestynyt, „liittynyt toiseen ammattiveljeen ja niin on vähitellen muodostunut suurrikollisten kopla, joka näkymättömällä mahdilla tyrannisoi nykyisin kaupunkejamme, mutta lähimmässä tulevaisuudessa kenties jo koko maata.

Arvoiteltakoon paljon pideltyä kieltolakiamme miten tahansa, totuus on, että se on taannut varmaan toimeentulon niille aineksille, joitten mutkaton elämänlatu oikeastaan olisi viitoitettava kolmella sanalla: syntymä, „elämä“, hirsipuu. Niillä paheilla, joita kieltolaki vilpittömästi on yrittänyt karsia, ratsastaa nykyisin joukkio, joka laviinin tavoin kasvaen lopulta tukahduttaa kansastamme kaiken inhimillisen. Poliisimies, joka velvollisuuttaan täyttäessään on joutunut „merkittyjen“ joukkoon, ei enää tunne olevansa turvattu, puhumattakaan siitä, että hän nauttisi arvonantoa, joka luonnostaan kuuluu lainvartijalle. Helsinki on muutaman vuoden kuluttua täydellinen Chicago, ellei voimakasta vastaliikettä synny tai oleviin oloihin muuten tule korjausta. Koulittu Al Capone-tyyppi antaa jo tänä päivänä leiman Suomen pääkaupungille. Sen espiksellä keikaroiva Don Juan on 25: ssä tapauksessa pirtukauppias, jonka julkeus riittää millaisiin tekoihin tahansa.

Tätä seikkaa yritetään visseistä syistä salata maaseudulta ja maailmalta. Rikostilastommehan ei enää ole huolestuttava, se on toivoton. Kaupunkiemme ulkonaiset mittasuhteet eivät edellytä sitä rikollisuuden kauhistuttavaa summaa, josta parhaimman kuvan saavat Kirurgin amanenssit ja Patologisen laitoksen rankkuri. Mutta samaan aikaan meillä yhä tehdään „ehdotuksia“, viittaillen „yhteiskunnalliseen valistustyöhön“ ja muuhun korkeasti ihanteelliseen, jonka me kuitenkin kertakaikkiaan olemme havainneet tuuleen vaihtuvaksi savuksi. Vankilat ovat lepokoteja. — Kuinkahan usein tuokin väite on tullut todistetuksi. Vankila — asukkaitten itsensä taholta. Kuitenkaan ei sitä uskota. Yhä vain huolehditaan vankien terveydellisestä tilasta y. m : sta, sensijaan että tepsivä lääke yltyvää rikollisuutta vastaan olisi joko ruumiillinen kuri tai kovennettu vankeus. (Hirteen ei kai meillä vedettäisi tehtailijoita Haarmania ja Kurteniäkään)

Joka tapauksessa: Nykyinen tilanne rikollisten maailmassa kaipaa pikaista korjausta. Kauhunäytelmien toistuminen turmelee maamme maineen kokonaisuudessaan, se hävittää kansastamme kaiken kunnioituksen järjestysvaltaa kohtaan ja mikä pahinta, turmelee nousevan polven hermot paljon perinpohjaisemmin kuin esim. giljotiinin jokapäiväinen näkeminen keskellä Helsingin toria.

Ent. Sosialisti.

J. K.

Onkohan poliisivalta milloinkaan kiinnittänyt huomiota huhuun, että pirtu- ja kiihoituskirjallisuus — karavaanit useimmiten ovat yhteistoiminnassa ja että salabordellit ovat samalla kommunistisen myyrätoiminnan pesiä? Maskeeraus on ilmeisen kätevästi keksitty. Suljemme seikan asianomaisten järjestysmiesten huomioon.

Sama.

Vuoroin vieraissa

„Ajan Sanan“ saamien tietojen mukaan pidettiin Helsingissä eilen kaksikin kansalaiskokousta, joista lähetettiin Ruotsiin sähkösanomia. Toisesta kokouksesta lähetettu sähkösanoma kuului:

„Dagens Nyheter, Stockholm. — Var det inte för tidigt att jämföra Finland med Mexiko? — Medborgare från det fredliga Suomi“. Suomennettuna: Eikö ollut liian aikaista verrata Suomea Meksikoon? — Kausalaisia rauhallisesta Suomesta.

Toinen sähkösanoma taas kuului:

„Med blödande hjärta beklaga vi, att Sverige icke låter sina kommunister skjuta på fria arbetare, utan försöker skydda dem på ett alltför konservativt och barbariskt sätt. — Vänner av demokratin i Finland“. Suomennettuna: Vertavuotavin sydämin valitamme me, että Ruotsi ei salli kommunistiensa ampua vapaita työmiehiä, vaan koettaa suojella näitä työmiehiä tavalla, joka on aivan liikaa konservatiivinen ja barbaarinen. — Demokratian ystäviä Suomesta.

Vähän vaasalaisista

Vappuna ilmestyi Työn Äänen kirjapainossa näytenumero uudesta kommunistien lehdestä „Pohjanmaan Kansa“. Kun useat tunnetut porvarillisetkin liikkeet katsoivat tarpeelliseksi tukea uuskommunismia antamalla siihen suuria ilmoituksia, haluamme valistaa kuluttajia julkaisemalla näitten liikkeitten nimet:

Lassila & Tikanoja Oy., Vaasa. Rautakauppa Oy. Teräs, Vaasa. Kenkätehdas Iris Oy., Vaasa. Julia Eerolan Kangaskauppa, Vaasa. Ravintola Aino Restaurant, Vaasa. Teatteri Scala, Vaasa. A & W. Knif'in Jalkineliike, Vaasa. Oy. Uusi Vaatetusliike, Vaasa. J. R. Waron Kirjakauppa, Vaasa. Elvira Friman, Vaasa. S. O. K. Vaasan osasto. Osuuskunta Itikka, Seinäjoki. Seinäjoen Kehruu- ja Kutomotehdas Oy., Seinäjoki. Walleniuksen Virvoitusjuomatehdas, Seinäjoki. Vöyrinkaupungin Paperikauppa, Vaasa. Kellosepänliike T. V. Härö, Vaasa. Hotelli Maakunta, Seinäjoki. Risto Reinolan Kukkakauppa, Seinäjoki—Lapua. A. Heinosen Virvoitusjuomatehdas, Seinäjoki. Lyhyttavaraliike J. Ratilainen, Seinäjoki. Sisarukset Aavasalon Muotiliike, Seinäjoki. Kelloseppä Juho Alanko, Seinäjoki. Puusepänliike F. Kivimäki, Seinäjoki. Kukkakauppa Viola, Seinäjoki. Vaasan Puunjalostustehdas, Vaasa. V. Haaparannan Kenkäkauppa, Vaasa. K. A. Lindroosin Jalkinekorjaamo, Vaasa. H. Knoblockin Leninkiliike, Vaasa. J. Hellman Kaasuhitsauslaitos, Vaasa. Ida Kosken Lyhyttavaraliike, Vaasa. S. Kasarin Sekatavarakauppa, Vaasa. Kangasliike, Aura Sydänmetsä, Vaasa. Ester Isaksson, Vaasa. Isonkyrön Kunnallislautakunta. T. E. Häggblom & C:o, Vaasa. Frans Veijola, Palosaari. A. Lydman'in Sekatavarakauppa, Vaasa. L. Vuosmaa, Palosaari. Vaatetusliike Central, Vaasa. J. A. Koskisen Leipuriliike, Kurikka. A. B. Söderling Oy., Vaasa. Virran Sauna, Vaasa. Kultaseppä S. Laitala. Vaasa, Sam. Rajala, Ilmajoki. Palosaaren Lihakauppa, Palosaari. Lempi Kauppila, Vaasa. M. Kuhna, Vaasa. H. Fogelberg, Palosaari. Kangasaho, Palosaari, A. Harjulan Jalkineliike, Palosaari.

Lisäksi on lehdessä useita parturi- y.m. pikkuliikkeitten sekä tietysti O. T. K:n firmojen ilmoituksia.

Isänmaalliset kansalaiset, kavahtakaa niitä liikkeitä, jotka rahoittavat kommunisteja!

*

Kun eräs Rintamamies-lehden ilmoitushankkija äskettäin kävi Vaasassa pyytämässä ilmoituksia Rintamamiehen Pohjanmaan numeroon, kieltäytyivät vaasalaiset liikemiehet niitä antamasta, selittäen, että he olivat jo tarpeeksi saaneet kärsiä siitä, että antoivat ilmoituksia edesmenneeseen Aktivistiin! Toivomme, että tämän raskaan kärsimyksen seuraukset nyt lievenevät, kun asiakaspiiri laajenee kommunistien suosiollisella avustuksella. Ehkä kuitenkin Vaasan ja maakunnan rintamamiehillä olisi syytä panna tämä asia hampaankoloon.

*

Vaasassa muuten tehtiin Aktivistia vastaan koko viime vuoden ajan perusteellista myyräntyötä ja sitä tuntuu viime aikoina jatketun myös Sinimustaa vastaan. Kohottaaksemme hämäryyden verhoa olemme pakotetut ilmoittamaan, että tämän vastaliikkeen isänä on ollut ja on eräs autoliikkeen omistaja, kapteeni Torsten Hedman, jonka käsialaa muuten oli lehdissä äskettäin kierrellyt naiivinjuhlallinen protesti pommijutussa, allekirjoituksella „Talonpoikaismarssin Etelä-Pohjanmaan rykmentin komentaja“. Varsinkin eräissä piireissä Vaasassa on herra Hedman tehnyt järjestelmällistä työtä Aktivistin ja Sinimustan mustaamiseksi.

Titulus Urho J. Kivinen kirjoitti, että joku oli suunnitellut „Tannerin pyytämistä diktaattoriksi“. Käsissämme olevan todistusainehiston perusteella saamme ilmoittaa, että asiassa oli hiukan hajua. Vuosi sitten herra Hedman pani alulle tällaisen yrityksen, mutta viisaampien väliintulo ehkäisi sen. Tarvitaanko todisteita, herra „rykmentin komentaja“?

*

Vaasassa on koko L.L:n ajan eksisteerannut korkeapalkkainen poliitikko Artturi Leinonen Ilkan päätoimittajana tehden tässä vaikutusvaltaisessa ominaisuudessaan intensiivistä työtä m. m. liikkeeseen osaaottaneiden miesten persoonalliseksi mustaamiseksi. Viime aikoina näyttää hän taas saaneen uutta kevätverta suoniinsa johtaen vasemmistolehtien yleistä provoseeraavaa kirjoitustapaa esim. Sinimustan lakkauttamiseeksi.

Kun nyt vielä kuitenkin saamme ilmestyä Ilkan itkuista huolimatta, voimme mekin kertoa pienen esimerkin tämän „aktivistina“ omasta mielestään kovin ansioituneen Artturin edesottamuksista.

Yli 20 vuotta sitten sattuneet tapahtumat eivät tietystikään enää nykyoloissa paljoa merkitse, ja silloinen valtiollinen innostushan puhkesi monasti hyvinkin eriskummallisiin omaotteisuuksiin (jonkalaisia Artturi nyt ei lainkaan halua ymmärtää), mutta niin kuitenkin oli, että tämä Artturi silloin, suurlakkovuonna 1905 oli naulaamassa kiinni Ylihärmän kirkon ovea samalla kun hän tai joku toinen hänen naulaajakaverinsa oli lausahtanut: „Nyt se on lyöty kiinni eikä sitä enää koskaan avata“. Onpa se vaan tullut avatuksi.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino